

Sygn. akt VII U 373/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Ewa Gulska

Protokolant st. prot. sąd. Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 roku w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 26 stycznia 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. M. prawo do emerytury od dnia (...)roku

Sygn. akt VII U 373/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 stycznia 2015 roku, znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. M. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że nie zaliczył skarżącemu okresów od 3 września 1979 roku do 15 lipca 1980 roku oraz od 2 sierpnia 1983 roku do 30 listopada 1984 roku gdyż nie przedłożył świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach za te okresy (k. 17 a.e.).

W odwołaniu A. M. podniósł, iż nie zgadza się z zaskarżoną decyzją i wnosi o przesłuchanie świadków na okoliczność jego zatrudnienia w spornych okresach jako kierowcy ciągnika w pełnym wymiarze czasu pracy (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. M., urodzony (...), w dniu(...) roku złożył wniosek o emeryturę, w którego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (k. 1-4 a.e.). Na podstawie dokumentów dołączonych wraz z wnioskiem organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat, 1 miesiąc i 28 dni okresów składkowych, w tym 1 miesiąc i 20 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy uwzględnił okres zatrudnienia w (...)S.A. na stanowisku doręczyciela przesyłek pocztowych i telegramów, nie używającego do pracy zmechanizowanych środków transportu od 8 kwietnia 1985 roku do dnia 14 marca 1998 roku wynoszący po wyłączeniu okresów zasiłkowych 13 lat, 7 miesięcy i 7 dni, dokumentowany świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 17 stycznia 2013 roku (k. 12 a.e.), nie uwzględniono natomiast okresów od 3 września 1979 roku o 15 lipca 1980 roku oraz od 2 sierpnia 1983 roku do 30 listopada 1984 roku tj. zatrudnienia w Spółdzielni (...) w Z. z powodu braku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż A. M. rozpoczął pracę w Spółdzielni(...)w Z. w dniu 17 stycznia 1974 roku, na stanowisku zastępcy kierownika Zakładu (...). Na tym stanowisku pracował do dnia 31 lipca 1979 roku, kiedy to rozwiązano umowę za porozumieniem stron. Następnie wnioskodawca ponownie podjął pracę w tej Spółdzielni, od dnia 3 września 1979 roku na stanowisku kierowcy ciągnika rolniczego. W tym czasie odbył kurs bhp oraz kurs chemizacyjny, nie korzystał z urlopów bezpłatnych, otrzymywał tzw. dodatek szkodliwy do wynagrodzenia (świadectwa pracy k. 8, 9 a.e.). Na tym stanowisku skarżący pracował do dnia 15 lipca 1980 roku tj. 10 miesięcy i 12 dni. Umowę rozwiązano za porozumieniem strony, aby od dnia 21 sierpnia 1980 roku ponownie zatrudnić skarżącego na stanowisku starszego specjalisty ds. mechanizacji i produkcji w (...), a następnie kierownika (...). Tą umowę o pracę rozwiązano za porozumieniem stron w dniu 31 lipca 1983 roku, a od dnia 2 sierpnia 1983 roku wnioskodawca został ponownie zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika rolniczego i pracował na tym stanowisku do 30 listopada 1984 roku (tj. 1 rok, 3 miesiące i 28 dni). Od dnia 1 grudnia 1984 roku odwołujący został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) jako listonosz (świadectwa pracy k. 10-12 a.e.).

Z okresu zatrudnienia w (...) Z. nie zachowały się akta osobowe (zeznania świadka J. G. k. 31-31v a.s. oraz zeznania wnioskodawcy k. 30v w zw. z k.32 a.s.

W spornych okresach tj. od 3 września 1979 roku do 15 lipca 1980 roku oraz od 2 sierpnia 1983 roku do 30 listopada 1984 roku odwołujący wykonywał prace kierowcy ciągnika rolniczego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w zespołowym gospodarstwie rolnym przy Spółdzielni (...). Było tam 50 ha gruntów oraz tuczarnia na 2 500 sztuk trzody chlewnej. Do jego obowiązków należały dowożenie paszy dla trzody chlewnej, wywóz gnojowicy na pola i prace polowe, tj. orka, zasiew, opryski, Dodatkowo transportował wapno. Pracę tą wykonywał stale, w pełnym wymiarze i przez cały rok, bez przerw sezonowych. W sezonie jesiennym i zimowy, kiedy nie było prac polowych wykonywał czynności związane z obsługą tuczarni oraz inne usługi transportowe. Wnioskodawcy w spornych okresach nie powierzano żadnych innych, dodatkowych czynności. Wykonywał wyłącznie prace kierowcy ciągnika, okazjonalnie pomagał w drobnych naprawach ciągników, lecz co do zasady wykonywali je mechanicy – Spółdzielnia miała własny warsztat i stację paliw (zeznania świadków J. G. k. 31-31v a.s., i J. K. k. 31v a.s. oraz zeznania i wyjaśnienia wnioskodawcy k.30v-31 a.s. w zw. z k. 32 a.s.).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego.

Świadek J. K. pracował w Spółdzielni (...)w Z. od 1974 roku, na stanowisku kierowcy ciągnika, zaś J. G. pracowała tam od 1974 roku do 1989 roku na stanowisku księgowej. Świadczenie zgodnie zeznali, że mieli stały kontakt z ubezpieczonym przez cały okres zatrudnienia, J. K. wykonywał te same prace co wnioskodawca, zaś J. G. miała dostęp do jego akt osobowych ale także stykała się z wnioskodawcą osobiście. Okoliczności te w ocenie Sądu usprawiedliwiają wniosek o tym, że świadkowie posiadają wiedzę na temat zatrudnienia ubezpieczonego w (...) w Z., w spornych okresach oraz znają okoliczności wykonywania przez niego prac związanych z kierowaniem ciągnikiem rolniczym.

Sąd dał wiarę wszystkim zeznającym w sprawie świadkom, gdyż zeznania te były jasne, konkretne i spójne ze sobą wzajemnie. Drobne nieścisłości dotyczące np. fakt, iż świadek J. G. początkowo nie pamiętała, że A. M. zajmował w innych okresach również inne stanowiska, wynikały w ocenie Sądu ze znacznej odległości w czasie faktów, o których świadczyli i nie dyskredytują zeznań tych świadków, a wręcz przeciwnie świadczą o tym, iż zeznawali oni zgodnie z tym co zapamiętali a nie zgodnie z umówioną wersją.

Sąd dał również wiarę zeznaniom ubezpieczonego w zakresie w jakim opisywał zakres swoich obowiązków wykonywanych w okresach objętych sporem, z uwagi na ich zasadniczą zgodność z zeznaniami świadków, uznanymi w tym zakresie za wiarygodne.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. Podkreślić przy tym należy, iż świadectwa pracy wnioskodawcy ze wszystkich okresów pracy w (...) Z. zachowały się w bardzo dobrym stanie, są one wystawione prawidłowo, zawarte są w nich pełne informacje o okresach zatrudnienia wnioskodawcy, zajmowanych przez niego stanowiskach, wynagrodzeniu oraz dodatkach do wynagrodzenia jakie otrzymywał skarżący, w tym o wypłacanym mu „dodatku szkodliwym”. Sąd nie znalazł żadnych podstaw aby kwestionować zawarte w nich dane, tym bardziej, że znalazły one pełne potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków. Łącznie zebrany materiał dowodowy stanowił podstawę do dokonania pewnych ustaleń dotyczących zatrudnienia skarżącego w okresach od 3 września 1979 roku do 15 lipca 1980 roku oraz od 2 sierpnia 1983 roku do 30 listopada 1984 roku

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania, należy możliwość zakwalifikowania okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni (...) w Z. na stanowisku kierowcy ciągnika od 3 września 1979 roku do 15 lipca 1980 roku oraz od 2 sierpnia 1983 roku do 30 listopada 1984 roku (tj. 2 lata, 2 miesiące i 10 dni) jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia, czy legitymuje się on 15 – letnim okresem tak kwalifikowanej pracy. Przy tym zaznaczyć należy, iż organ emerytalny uznał już wnioskodawcy okres zatrudnienia w warunkach szczególnych od dnia 8 kwietnia 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku stanowiący łącznie 13 lat, 7 miesięcy i 7 dni.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwaną dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 stycznia 1953 roku do dnia 31 marca 1953 roku co najmniej 66 lat i 9 miesięcy. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma

wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. A. M. do dnia(...) roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego – 60 lat.

Jednakże zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury A. M. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat oraz że nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a nadto udowodnił wymagany 25 letni okres składkowy i nieskładkowy.

Przechodząc do oceny spornej okoliczności legitymowania się przez ubezpieczonego co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy podkreślić, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego nie przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach we wszystkich okresach objętych sporem dokumentów wymaganych przez prawo, tj. świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na co powoływał się organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie.

W ocenie Sądu Okręgowego jednak wskazane okoliczności nie dyskwalifikują możliwości ubezpieczonego ubiegania się o świadczenie emerytalne. Należy mieć bowiem na uwadze, że brak wystawienia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub jego wady formalne nie są wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji w sytuacji braku jej niesporządzenia, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące.

Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS oraz zeznaniach świadków i wnioskodawcy złożonych w trybie art. 299 k.p.c., pozwoliło ustalić w sposób pewny, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Spółdzielnie (...) w Z. od dnia 3 września 1979 roku do dnia 15 lipca 1980 roku oraz od 2 sierpnia 1983 roku do dnia 30 listopada 1984 roku, co łącznie stanowiło 2 lata, 2 miesiące i 10 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że we wskazanych okresach skarżący jako kierowca ciągnikowy pracował przy pracach polowych, natomiast w okresie zimowym ubezpieczony w ramach świadczonych przez pracodawcę usług transportowych przewoził paszę dla trzody chlewnej z tuczarni oraz wywoził z niej gnojowicę, woził również wapno. Pracę tą świadczył co najmniej 8 godzin w ciągu dnia pracy. Wskazane czynności odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział VIII „W transporcie i łączności”, poz. 3 „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Dokonując wskazanej oceny okresów objętych sporem jako okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, określonych w powołanym wyżej wykazie, dziale i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów, Sąd miał na uwadze, że w tych okresach w razie niedużej awarii ciągnika niezbędne naprawy były wykonywane przez mechanika przy udziale kierowcy, a ich czas był uzależniony od rodzaju awarii. W ocenie Sądu wskazane okoliczności nie mogły wyłączać możliwości zakwalifikowania okresów objętych sporem jako okresów pracy w warunkach szczególnych z uwagi na wypracowany w orzecznictwie pogląd, który Sąd Okręgowy podziela, zgodnie z którym, w spornych przypadkach - uwzględnienie okresów wykonywania pracy szkodliwej wymaganej do przyznania emerytury w niższym

wieku emerytalnym - następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale szkodliwego zatrudnienia, tyle że ocena prawna tych ustaleń powinna być racjonalna, bez stosowania "aptekarskiej" miary lub "stopera w rękę", a okoliczność incydentalnego wykonywania innych prac na wyraźne polecenie nie wyklucza zaliczenia tego zatrudnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach wymaganego do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2009 roku, II UK 333/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 stycznia 2014 roku, III AUa 491/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2013 roku, III AUa 1769/12). W rozpoznawanej sprawie powołany pogląd ma zastosowanie z uwagi na okoliczności wymiaru świadczonej przez ubezpieczonego pracy przy remontach, który uzasadnia przyjęcie wniosku o jego incydentalności w zestawieniu z wymiarem pracy świadczonej w charakterze kierowcy ciągnika.

Jak wynika z poczynionych ustaleń A. M. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 15 lat, 9 miesięcy i 17 dni, biorąc pod uwagę 2 lata, 2 miesiące i 10 dni uwzględnione w niniejszym postępowaniu oraz 13 lat, 7 miesięcy i 7 dni uwzględnione wcześniej przez organ rentowy. Tym samym ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...)roku tj. od daty złożenia wniosku o świadczenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.